

R O M Â N I A
CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Decizia nr. 4447

Dosar nr. /2002

Sedința publică din 13 octombrie 2003

Completul compus din:			
M	C	B	- Președinte
C	J		- Judecător
Ș	M		- Judecător

Magistrat asistent	:	G	Ș
Procuror	:	I	K

* * * * *

S-au luat în examinare recursurile declarate de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București și de către inculpații I, A, S, S, S, B, R, S, L și T împotriva deciziei penale nr.433/A din 5 iulie 2002 a Curții de Apel București – Secția a II-a penală, privind și pe inculpații T și P.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din ziua de 18 septembrie 2003 și au fost consemnate în încheierea din aceea dată care face parte integrantă din prezenta decizie, iar pronunțarea a fost amânată pentru ziua de 13 octombrie 2003.

CURTEA

Asupra recursurilor de față;

În baza lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința penală nr.105 din 15 februarie 2002, pronunțată de Tribunalul București, Secția a II-a penală în dosarul nr.4690/2000 s-a respins cererea de restituire a cauzei la Parchetul de pe lângă Tribunalul Prahova.

1. În baza art.189 alin.1, 2 din Codul penal cu aplicarea art.37 lit.a Cod penal a fost condamnat inculpatul I zis S,

), domiciliat în , aflat în stare de recidivă post-condamnatorie, aflat în Penitenciarul Jilava, la 2 pedepse de câte 10 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.211 alin.2 lit.d, f Cod penal cu aplicarea art.37 lit.a Cod penal a condamnat pe inculpatul I la pedeapsa de 7 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.323 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.37 lit.a Cod penal a condamnat pe același inculpat la pedeapsa de 3 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.61 Cod penal s-a revocat liberarea condiționată pentru restul de 2 ani, 5 luni și 21 zile rămas neexecutat din pedeapsa de 7 ani și 6 luni aplicată prin sentința penală nr.2198 din 5 noiembrie 1997 a Judecătoriei Tulcea, rest pe care l-a contopit cu fiecare din pedepsele aplicate prin prezenta cauză: de 10 ani pentru art.189 alin.1, 2 Cod penal (două pedepse), 7 ani pentru art.211 alin.2 lit.d, f Cod penal, 3 ani pentru art.323 alin.1 Cod penal.

În baza art.33, 34 Cod penal inculpatul va executa pedeapsa cea mai grea de 10 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.65 Cod penal s-au interzis inculpatului drepturile prevăzute de art.64 lit.a, b Cod penal pe o perioadă de 5 ani, după executarea pedepsei principale.

În temeiul art.350 Cod procedură penală s-a menținut starea de arest și în baza art.88 Cod penal s-a dedus prevenția de la 20 februarie 2000 la zi.

2. În baza art.334 Cod procedură penală s-a schimbat încadrarea juridică a faptelor reținute în sarcina inculpatului A din două infracțiuni prevăzute de art.189 alin.1, 2 Cod penal și o infracțiune prevăzută de art.323 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.33 lit.a și art.37 lit.b Cod penal în două infracțiuni prevăzute de art.189 alin.1, 2 Cod penal și o infracțiune prevăzută de art.323 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.37 lit.a Cod penal și art.33 lit.a Cod penal.

În baza art.189 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.37 lit.a Cod penal a condamnat pe inculpatul A la pedeapsa de 10 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

, aflat în stare de recidivă postexecutorie, aflat în Penitenciarul Giurgiu, la două pedepse de câte 10 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.323 alin.1 Cod penal cu aplicarea art.37 lit.a Cod penal a condamnat pe același inculpat la pedeapsa de 3 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.61 Cod penal s-a revocat liberarea condiționată pentru restul de 1 an, 11 luni și 22 zile din pedeapsa de 7 ani aplicată prin sentința penală nr.27/1995 a Judecătoriei Sector 4 București, rest pe care l-a contopit cu fiecare din pedepsele aplicate în prezenta cauză: 10 ani închisoare pentru infracțiunile prevăzute de art.189 alin.1, 2 Cod penal (două pedepse de 10 ani) și 3 ani pentru art.323 alin.1 Cod penal.

În baza art.33, 34 Cod penal inculpatul va executa pedeapsa cea mai grea de 10 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.65 Cod penal s-au interzis inculpatului drepturile prevăzute de art.64 lit.a, b Cod penal pe o perioadă de 5 ani după executarea pedepsei principale.

În baza art.350 Cod procedură penală s-a menținut starea de arest a inculpatului și în baza art.88 Cod penal s-a dedus prevenția de la 20 februarie 2000 la zi.

3. În baza art.189 alin.1, 2 Cod penal a condamnat pe inculpatul S

, fără antecedente penale, la pedeapsa de 7 ani închisoare, cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.323 alin.1 Cod penal a condamnat pe același inculpat la pedeapsa de 3 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.33, 34 Cod penal inculpatul S va executa pedeapsa cea mai grea de 7 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.65 Cod penal s-a interzis inculpatului exercițiul drepturilor prevăzute de art.64 lit.a, b Cod penal pe o perioadă de 5 ani, după executarea pedepsei principale.

În baza art.350 Cod procedură penală s-a dispus arestarea inculpatului în vederea executării pedepsei.

În baza art.88 Cod penal s-a dedus prevenția de la 14 februarie 2000 la 1 martie 2001.

4. În baza art.189 alin.1, 2 Cod penal a condamnat pe inculpatul S

, la pedeapsa de 7 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.323 alin.1 Cod penal a condamnat pe același inculpat la pedeapsa de 3 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.33, 34 Cod penal inculpatul va executa pedeapsa cea mai grea de 7 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.65 Cod penal s-au interzis inculpatului exercițiul drepturilor prevăzute de art.64 lit.a, b Cod penal pe o perioadă de 5 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art.350 Cod procedură penală s-a dispus arestarea inculpatului și în baza art.88 Cod penal s-a dedus prevenția de la 14 februarie 2000 la 1 martie 2001.

5. În baza art.189 alin.1, 2 Cod penal a condamnat pe inculpatul S

, fără antecedente penale, la pedeapsa de 6 ani închisoare, cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.293 Cod penal a condamnat pe același inculpat la pedeapsa de 2 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.323 alin.1 Cod penal a condamnat pe același inculpat la pedeapsa de 3 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.33, 34 Cod penal inculpatul va executa pedeapsa cea mai grea de 6 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.65 Cod penal s-a interzis inculpatului exercițiul drepturilor prevăzute de art.64 lit.a, b Cod penal pe o perioadă de 3 ani după executarea pedepsei principale.

În baza art.350 Cod procedură penală s-a dispus arestarea inculpatului și în baza art.88 Cod penal s-a dedus prevenția de la 21 februarie 2000 la 1 martie 2001.

6. În baza art.26 raportat la art.189 alin.1, 2 Cod penal a condamnat pe inculpata L

, la pedeapsa de 6 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.211 alin.2 lit.d, f Cod penal a condamnat pe aceeași inculpată la pedeapsa de 6 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.323 alin.1 Cod penal a condamnat pe aceeași inculpată la pedeapsa de 3 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.33, 34 Cod penal inculpata va executa pedeapsa cea mai grea de 6 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.65 Cod penal s-a interzis inculpatei exercițiul drepturilor prevăzute de art.64 lit.a, b Cod penal pe o perioadă de 3 ani după executarea pedepsei principale.

În baza art.350 Cod procedură penală s-a dispus arestarea inculpatei și în baza art.88 Cod penal s-a dedus prevenția de la 14 februarie 2000 la 1 martie 2001.

7. În baza art.189 alin.1, 2 Cod penal a condamnat pe inculpatul B

, la două pedepse de câte 10 ani închisoare, cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.323 alin.1 Cod penal a condamnat pe inculpatul B la pedeapsa de 3 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.33, 34 Cod penal inculpatul va executa pedeapsa cea mai grea de 10 ani închisoare, cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.65 Cod penal s-au interzis inculpatului exercițiul drepturilor prevăzute de art.64 lit.a, b Cod penal pe o perioadă de 5 ani după executarea pedepsei principale.

În baza art.88 Cod penal s-a dedus perioada arestării provizorii de la 23 noiembrie 2000 la 28 decembrie 2000.

În baza art.350 Cod procedură penală s-a dispus arestarea inculpatului în vederea executării pedepsei.

8. În baza art.189 alin.1, 2 Cod penal a condamnat pe inculpatul T.
zis P.

la pedeapsa de 6 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.323 alin.1 Cod penal a condamnat pe același inculpat la pedeapsa de 3 ani închisoare, cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.33, 34 Cod penal inculpatul va executa pedeapsa cea mai grea de 6 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.65 Cod penal s-a interzis inculpatului exercițiul drepturilor prevăzute de art.64 lit.a, b Cod penal pe o perioadă de 3 ani după executarea pedepsei principale.

În baza art.350 Cod procedură penală s-a dispus arestarea inculpatului și în baza art.88 Cod penal s-a dedus prevenția de la 16 august 2000 la 1 martie 2001.

9. În baza art.11 pct.2 lit.a Cod procedură penală raportat la art.10 lit.d Cod procedură penală a achitat pe inculpatul T. zis A

, pentru infracțiunea prevăzută de art.189 alin.1, 2 Cod penal (două fapte).

În baza art.11 pct.2 lit.a Cod procedură penală raportat la art.10 lit.d Cod procedură penală a fost achitat același inculpat pentru infracțiunea prevăzută de art.323 alin.1 Cod penal.

S-a constatat că inculpatul a fost arestat preventiv de la 26 mai 2001 la 26 iulie 2001.

10. În baza art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit.d Cod procedură penală a fost achitat inculpatul P. zis S

penale, pentru infracțiunea prevăzută de art.189 alin.1, 2 Cod penal (două fapte).

În baza art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit.d Cod procedură penală a fost achitat același inculpat pentru infracțiunea prevăzută de art.323 alin.1 Cod penal.

S-a constatat că inculpatul a fost arestat preventiv de la 26 mai 2001 la 26 iulie 2001.

11. În baza art.189 alin.1, 2 Cod penal a condamnat pe inculpatul S.

, la pedeapsa de 6 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.323 alin.1 Cod penal a condamnat pe același inculpat la pedeapsa de 3 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.33, 34 Cod penal inculpatul va executa pedeapsa cea mai grea de 6 ani închisoare cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.65 Cod penal s-a interzis inculpatului exercițiul drepturilor prevăzute de art.64 lit.a, b Cod penal pe o perioadă de 3 ani după executarea pedepsei principale.

În baza art.86⁹ Cod penal s-a revocat executarea la locul de muncă a pedepsei de 3 ani închisoare aplicată prin sentința penală nr.854/1999 a Judecătorei Sector 3 București, astfel cum a fost modificată prin decizia penală nr.84 din 25 ianuarie 2000 a Tribunalului București, Secția II-a penală.

În baza art.40 Cod penal s-a contopit pedeapsa de 3 ani aplicată prin sentința penală nr.854/1999 a Judecătorei Sector 3 București cu pedeapsa de 6 ani aplicată prin prezenta cauză, astfel că în final inculpatul va executa pedeapsa cea mai grea de 6 ani închisoare, cu aplicarea art.71, 64 Cod penal.

În baza art.350 Cod procedură penală s-a dispus arestarea inculpatului și în baza art.88 Cod penal s-a dedus detenția de la 25 august 2000 la 1 martie 2001.

12. În baza art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit.c Cod procedură penală a achitat pe inculpatul R și D

pentru infracțiunea prevăzută de art.189 alin.1, 2 Cod penal (două fapte).

În baza art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit.c Cod procedură penală a achitat pe inculpatul R pentru infracțiunea prevăzută de art.323 alin.1 Cod penal.

S-a constatat că inculpatul a fost arestat preventiv de la 3 iunie 2001 până la punerea sa efectivă în libertate.

S-a dispus punerea de îndată în libertate a inculpatului dacă nu este arestat în altă cauză.

S-a luat act că partea vătămată D nu s-a constituit parte civilă în procesul penal.

A obligat pe inculpatul I la echivalentul în lei a sumei de 500 USD către partea vătămată R, domiciliat în

A fost admisă în parte acțiunea civilă formulată de partea vătămată R și a obligat pe inculpații I, A, B, S, S, S, L.

T, S, în solidar, la plata sumei de 150.000.000 lei reprezentând daune morale.

În baza art.191 Cod procedură penală a obligat pe inculpații A, S, S, S, L, T, B la câte 6.250.000 lei cheltuieli judiciare către stat și pe inculpații I, S la câte 6.600.000 lei cheltuieli judiciare către stat, din care onorariu avocat oficiu de câte 350.000 lei pentru fiecare, s-au avansat din fondul Ministerului Justiției.

Pentru a se pronunța astfel tribunalul pe baza probelor administrate a reținut în fapt că în ziua de 11 ianuarie 2000, inculpatul B a comunicat prietenilor săi faptul că autoturismului său marca MERCEDES i-a fost spart parbrizul din spate și din interior i-a fost sustrasă o geacă din piele în care se aflau 420.000 USD, 30.000 DM, 2.000 lire sterline, 120.000.000 lei și circa 300 grame bijuterii din aur. Totodată, inculpatul B a afirmat că bănuiește ca autori ai furtului sunt partea vătămată R, al cărui autoturism a fost observat în apropierea locului faptei și prietenii acestuia, D și M.

Oferind o recompensă substanțială pentru recuperarea sumei de bani furate și pentru prinderea autorilor faptei, inculpatul B a solicitat sprijinul inculpatului I zis S, care era cunoscut ca o persoană respectată în cadrul lumii interlope din București, fiind cunoscut totodată ca „recuperator” și dispunând de o echipă specializată pentru acest gen de infracțiuni și organizată într-o structură de tip mafiot, subordonații acestuia având funcții de „colonel”, „locotenent” sau „soldat”.

În cursul serii zilei de 11 ianuarie 2000, la sediul firmei inculpatului B, situat în, în afară de inculpatul I și echipa sa, s-au mai prezentat inculpații A, S, S, S, inculpații T, T, S, P și R, precum și martorii B și N. După spusele acestuia din urmă, la sediul firmei inculpatul B, ca de altfel și la discoteca acestuia DISCO 99, se aflau cel puțin 50-60 persoane, angajați ai inculpatului B, care așteptau să primească ordine de la acesta. În urma unor convorbiri telefonice purtate între inculpații B și A cu martorul D, inculpații P și T cu martorul D, precum și între D și prietenul acestuia, partea vătămată R, partea vătămată a fost atrasă la sediul firmei inculpatului B în vederea clarificării situației privind banii furati.

În jurul orelor 22,00 – 22,30, partea vătămată R s-a deplasat la sediul firmei inculpatului B, în, cu autoturismul său personal despre care se afirmă că fusese observat în apropierea locului faptei de furt în aceeași zi.

Partea vătămată a fost întâmpinată de inculpații B, A și I a fost introdusă într-unul din birourile societății unde a fost supusă agresiunilor fizice și morale, pentru a fi determinată să restituie suma

de bani presupus furată de partea vătămată de la inculpatul B. În
 timp ce partea vătămată era supusă agresiunilor fizice, inculpații I
 T și P au purtat mai multe convorbiri
 telefonice cu martorul D căruia i-au comunicat faptul că partea
 vătămată se afla la sediul firmei inculpatului B și nu va fi
 eliberată până în momentul în care va restitui banii furati. Totodată, martorului
 D i s-a cerut să discute telefonic cu partea vătămată pentru a o
 determina să restituie suma de bani presupus furată.

Pentru a nu mai fi supus agresiunilor fizice și morale, partea vătămată
 R a afirmat în fața celor prezenți că ar fi participat la săvârșirea
 furtului împreună cu partea vătămată D, cunoscând faptul că
 acesta este conducător auto la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 6
 București și sperând totodată că va reuși să creeze o temere în conștiința
 agresorilor, prin invocarea instituțiilor publice. Partea vătămată a constatat că
 invocarea instituțiilor publice nu este de natură să schimbe atitudinea agresorilor
 săi, fapt confirmat de însăși împrejurarea că aceștia i-au cerut să îi conducă la
 domiciliul părții vătămate D. Înainte de plecarea la domiciliul
 părții vătămate D, inculpatul I și-a însușit din
 portmoneul părții vătămate R suma de 500 dolari, afirmând, după
 spusele părții vătămate că suma respectivă reprezintă „plată pentru deranjul său”.
 Partea vătămată R a afirmat că în portmoneu a avut suma de
 2.000 USD, fapt confirmat și de concubina sa, martora N (filele 198-
 200 dosar urmărire penală).

În cursul nopții de 11/12 ianuarie 2000, în jurul orelor 4,00, partea vătămată
 R a fost transportată la domiciliul părții vătămate D
 , cu autoturismul aparținând inculpatului B, condus de
 acesta, în autoturism aflându-se I și A. Ajunși în fața
 imobilului în care domicilia partea vătămată D, partea vătămată
 R a purtat o discuție telefonică cu acesta, folosind telefonul său
 mobil și a rugat-o să coboare în fața blocului, sub pretextul că are nevoie să îi
 restituie o sumă de bani pe care i-o înmânase cu o zi înainte. Partea vătămată
 D a coborât în fața blocului fiind îmbrăcat cu o pijama peste care
 îmbrăcase un trening și a fost imediat flancată și lovită de cei trei inculpați, după
 care a fost introdusă în autoturismul inculpatului B în care se afla
 și partea vătămată R, cele două părți vătămate au fost transportate
 înapoi la sediul firmei inculpatului B. În perioada în care cei sus-
 menționați erau plecați la domiciliul părții vătămate D, martorul
 D împreună cu M și alți 4-5 prieteni, s-au deplasat la
 sediul firmei inculpatului B unde au aflat de la învinuții P
 și T că partea vătămată R ,
 împreună cu inculpații B, I și A erau
 plecați la domiciliul părții vătămate D, odată cu aceștia plecând și
 martorul B. Totodată învinuții i-au comunicat martorului D

că partea vătămată R a recunoscut că este autorul furtului, împreună cu partea vătămată D

Observând că la sediul firmei inculpatului B există circa 30-40 persoane și o stare foarte tensionată, martorul D s-a reîntors acasă, rugându-l pe martorul M să aștepte întoarcerea inculpaților și a părților vătămate și să-i comunice acest lucru.

După plecarea sa, martorul D a fost înștiințat telefonic despre reîntoarcerea inculpaților și a părților vătămate, de către prietenul său M, acesta afirmând că a fost amenințat cu pistolul de către inculpatul I și oamenii acestuia care aveau cagule pe față și erau înarmați fiind obligat să părăsească împrejurimile firmei inculpatului B, în caz contrar fiind amenințat cu moartea. Părțile vătămate R și D

au fost agresate fizic și moral de către inculpații B, I și A, cerându-li-se să restituie banii furați. Partea vătămată a încercat încă o dată să scape de agresiunile fizice la care era supus, afirmând că furtul banilor a fost săvârșit de el, împreună cu prietenii săi D și M. După această afirmație, martorul D a fost sunat pe telefonul mobil de către inculpații I și A, care i-au cerut să restituie banii furați, fiind totodată amenințat cu moartea. Pentru a scăpa de eventualele agresiuni, martorul D a părăsit municipiul București, plecând în Ploiești unde a locuit la prietenul său, S

D a aflat în zilele următoare că locuința părinților săi din localitatea , a fost incendiată, fapt confirmat telefonic de inculpatul B și alte persoane din anturajul acestuia, care nu au fost nominalizate, explicându-i-se faptul că incendierea reprezintă doar un „avertisment”. În perioada 11 – 13 ianuarie 2000, D a fost sunat telefonic și de martorul B, care i-a confirmat faptul că partea vătămată R este sechestrată de oamenii inculpatului B și ai inculpaților I și A, este supus agresiunilor fizice și va fi reținut de aceștia până în momentul în care vor fi recuperați banii sustrași de la inculpatul B. În grupul care se ocupa de recuperarea banilor a apărut și învinuitul R, zis D, care, la rândul său, a exercitat agresiuni fizice și morale asupra părților vătămate în vederea determinării acestora să restituie suma de care erau acuzați că au sustras-o.

Agresiuni fizice asupra părții vătămate R au fost exercitate și de inculpatul S, care, drept răzbunare pentru o cauză civilă dedusă judecății în care au fost adversari, i-a fracturat părții vătămate degetul mic de la mâna stângă.

Cele două părți vătămate au fost păzite în permanență de inculpații S, S și S, precum și de inculpații T, P și S. Totodată, în locurile în care părțile vătămate au fost sechestrare, s-a prezentat și inculpata L, prietena inculpatului S, aceasta acceptând

tratamentul dureros aplicat părților vătămate de către inculpați, constând în agresiuni fizice și morale, părțile vătămate fiind lovite cu pumnii și picioarele, precum și cu diferite obiecte contondente (rânghi de fier, cozi de lopată) sau fiind arși cu bări de oțel înroșite în foc.

În ziua de 18 ianuarie 2000, martorul D. a sesizat organele de poliție din București cu faptul că partea vătămată R. este lipsită de libertate în mod ilegal, același lucru fiind făcut și de martora N., concubina aceleiași părți vătămate la data de 20 ianuarie 2000.

Partea vătămată R. a fost mutată și lipsită de libertate în mod ilegal în mai multe imobile aparținând inculpatului B., de pe raza municipiului București, în speță, la discoteca DISCO 99 și la un imobil de pe , până în ziua de 7 februarie 2000, în aceste imobile fiind uneori prezentă și partea vătămată D., cele două părți vătămate fiind în permanență agresate fizic și moral.

În intervalul 12 – 19 ianuarie 2000, într-o zi care nu a putut fi stabilită, cele două părți vătămate au fost transportate la o biserică părăsită, care ulterior a fost identificată ca fiind biserica din cimitirul Giulești-Sirbi, unde inculpații B., I., S., S., precum și inculpatul R. le-au agresat din nou fizic și moral, producându-le acestora mai multe leziuni, amenințându-le cu moartea și înscenând o executare prin spânzurătoare părții vătămate R., părțile vătămate afirmând că agresorii erau înarmați cu pistoale și obiecte contondente.

Partea vătămată R. a afirmat că atât ea cât și partea vătămată D. au fost examinate din punct de vedere medical de o persoană care s-a prezentat ca fiind medic, acesta prezentând agresorilor consecințele sale și stabilind îngrijirile medicale de care cele două părți vătămate aveau nevoie. Datorită apariției în paginile ziarelor a unui comunicat privind dispariția părții vătămate D. și stabilindu-se că aceasta nu a participat la săvârșirea furtului, inculpatul B. a eliberat-o în ziua de 19 ianuarie 2000, amenințând-o că în cazul în care va sesiza organele de poliție, va fi omorâtă împreună cu familia sa. Pentru a cumpăra tăcerea părții vătămate D., inculpatul B. i-a achitat acesteia ratele la autoturismul personal DACIA 1310 în valoare de 18.000.000 lei și i-a asigurat un sejur la munte de 2 zile, împreună cu o persoană de sex feminin de moravuri ușoare.

Totodată, inculpatul B. a angajat partea vătămată D. la firma sa, deoarece acesteia îi fusese desfăcut contractul de muncă la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sector 6 București, ca urmare a absențelor nemotivate în perioada 12 – 19 ianuarie 2000. Partea vătămată D. nu a povestit familiei sale cele întâmplate.

În ziua de 12 ianuarie 2000, deoarece hainele cu care era îmbrăcată partea vătămată R. erau murdare de sânge, datorită agresiunilor fizice la care aceasta fusese supusă, inculpatul B. i-a cerut părții vătămate să se dezbrace de hainele cu care fusese îmbrăcat, oferindu-i haine de schimb, pe

care inculpatul le cumpărase special pentru aceasta. Fiind de față în acel moment, inculpata L a afirmat că hainele părții vătămate sunt de calitate și le dorește pentru sine și profitând de neputința părții vătămate de a se opune, inculpata și-a însușit hainele acesteia, pe care le-a transportat la subunitatea CRINGAȘI aparținând S.C. NUFĂRUL S.A. București, solicitând ca acestea să fie curățate și plătind suma de 123.500 lei. Pe bonul eliberat de unitatea NUFĂRUL au fost stipulate obiectele de vestimentație lăsate la curățat cu mențiunea că acestea prezentau urme de sânge.

La rândul său și partea vătămată D a fost obligată să schimbe hainele sale murdare de sânge, fiind îmbrăcată cu haine achiziționate în acest scop de inculpatul B

În perioada 19 ianuarie – 7 februarie 2000 inculpații I și A, precum și R au mai participat sporadic la lipsirea de libertate a părții vătămate R, în final aceștia retrăgându-se din această acțiune, deoarece inculpatul B nu își respectase promisiunile făcute cu privire la plata unor recompense, acesta din urmă amânând aceste plăți până la momentul recuperării efective a banilor furati.

În ziua de 4 februarie 2000, inculpatul B s-a deplasat în localitatea , la vila sa, unde s-a întâlnit cu martorul R, persoana care deținea cheile vilei și se ocupa de îngrijirea acesteia. În timpul discuțiilor, inculpatul B a comunicat acestuia că la vila sa va veni un grup de prieteni ai inculpatului pentru a petrece câteva zile, cerându-i totodată martorului să îi înmâneze cheile de la vilă.

În ziua de 7 februarie 2000, inculpații S, S și L au transportat partea vătămată R la vila inculpatului B din localitatea Breaza, unde aveau obligația să îl păzească și să îl ascundă totodată, deoarece în București demaraseră cercetările de căutare a părții vătămate.

În perioada 7 - 14 februarie 2000, partea vătămată R a fost lipsită de libertate în mod ilegal în vila inculpatului B de la Breaza, de către cei trei inculpați arătați mai sus, partea vătămată neamifiind supusă aceluiași gen de agresiuni, ci, în principal, agresiunile exercitate asupra acesteia au fost de ordin moral, inculpații ieșind în exteriorul vilei doar în timpul nopții, pe rând, fără partea vătămată, pentru a se ascunde de privirile eventualilor martori. De regulă, împrejurimile vilei erau cercetate de inculpata L

, aceasta neavând posibilitatea să păzească singură partea vătămată.

În noaptea de 14 februarie 2000, în jurul orei 3,00, profitând de un moment de neatenție al inculpaților S, S și L, care se aflau sub influența băuturilor alcoolice, partea vătămată și-a recuperat actele de identitate care se aflau la cei trei inculpați și a părăsit vila în care se afla sechestrat, escaladând o fereastră care nu era asigurată cu sistem de încuiere.

Recunoscând împrejurările și topografia localității Breaza, partea vătămată a fugit din vilă prin grădina aflată în spatele acesteia, a sărit gardul împrejmuitor și și-a continuat alergarea pe pajiștea învecinată cu terenul vilei, reușind să ajungă

la complexul Agreement din localitatea Breaza, care era păzit de gardianul public B. Partea vătămată R a solicitat gardianului public să îl ascundă, povestindu-i pe scurt motivele pentru care îi solicita acest lucru. B a anunțat Corpul Gardienilor Publici din localitatea Breaza care, la rândul lor, au sesizat organele de poliție din Breaza, cerând sprijinul urgent al acestora. Din declarația lui B, a rezultat că partea vătămată R era epuizată fizic, rănită pe brațe, acuzând chiar o fractură la brațul stâng, starea psihică a părții vătămate fiind aceea a unui om hăituit, avea privirea răătăcită, vorbea incoerent, era foarte speriată și solicita în permanență să fie ascuns, cerând insistent gardianului să fie împușcat în cazul în care cei care l-au sechestrat reușesc să-l găsească.

La scurt timp după evadarea părții vătămate, inculpații S, S și L au sesizat lipsa părții vătămate și imediat au plecat în căutarea acesteia cu autoturismul cu care efectuaseră deplasarea, inculpații străbătând circa două ore suprafețe din Breaza unde considerau că partea vătămată s-ar fi putut afla. Momentul plecării și reîntoarcerii celor trei inculpați a fost sesizat de același martor R al cărui domiciliu de învecinează cu vila inculpatului B. După reîntoarcerea la vilă, cei trei inculpați au încercat să șteargă urmele prezenței părții vătămate în vilă, iar în jurul orei 10,00, au părăsit vila cu intenția de a se reîntoarce la București. În dimineața zilei de 14 februarie 2000, au fost formate echipe operative de către organele de poliție și parchet, cei trei inculpați fiind identificați și reținuți pe raza localității Breaza de către un echipaj de poliție. În localitatea Breaza s-au deplasat în cursul dimineții de 14 februarie 2000 și martorii D. și M. cu un autoturism condus de S.

La verificarea respectivului autoturism, s-a constatat că în portiera stângă față a acestuia se afla un pistol semiautomat marca Scorpion și 12 cartușe calibru 7,65 mm, pistolul prezentând cartuș pe țevă. Împreună cu partea vătămată R, organele de poliție au refăcut traseul parcurs de către acesta în sens invers, începând cu complexul Agreement și terminând cu locul în care se afla situată vila inculpatului B. Fără a pătrunde în locuință, partea vătămată a relatat cu lux de amănunte în fața martorului R, aspectul interior al vilei (mobiliier, dotări interioare, topografie etc.), precum și locuri în care partea vătămată, în mod intenționat și-a aplicat impresiuni digitale. Cele relatate de către partea vătămată au fost confirmate în momentul efectuării percheziției domiciliare la vila inculpatului B, percheziție efectuată în prezența martorului R și a inculpatei L. Partea vătămată R a fost examinată din punct de vedere medico-legal la I.M.L. Mina Minovici București, constatându-se că aceasta prezintă leziuni care necesită pentru vindecare un număr de 20-30 zile îngrijiri medicale. Leziunile existente pe corpul părții vătămate au fost evidențiate în certificatul medico-legal, printre acestea fiind de remarcat: „fractură 1/3 medie inferioară cominativă cu deplasare de cubitus stâng”, partea vătămată fiind supusă unei intervenții chirurgicale la data de 21 februarie 2000; „entorsă genunchi drept”;

„multiple cicatrice în toate zonele corpului,” apreciindu-se că leziunile existente au fost produse prin lovire cu și de corpuri dure, prin acțiunea unor obiecte dure ascuțite și prin acțiunea unor obiecte agenți traumatici fizic cu temperatură înaltă. În urma examinării urmelor papilare și ale mucerilor de țigări din interiorul vilci aparținând inculpatului B, s-a constatat că în interiorul acesteia s-au aflat atât inculpații S, S, L, cât și partea vătămată R. În urma relatărilor părților vătămate R și D au fost identificate imobile din București aparținând inculpatului B, în care cele două părți vătămate au fost sechestrare și supuse unor agresiuni fizice și morale, precum și biserica părăsită din cimitirul Giulești Sîrbi unde cele două părți vătămate au fost transportate.

Din imobilul situat pe str. , s-au ridicat urme papilare care au fost analizate tehnico-științific, constatându-se că acestea aparțin inculpatului S, inculpatul negând că ar fi fost prezent vreodată în acel imobil.

Din declarațiile părții vătămate R a rezultat faptul că T, pentru a induce în eroare organele de poliție și familia părții vătămate, în ziua de 8 februarie 2000 a trimis prin mandatul telefonic nr. 166 suma de 4.000.000 lei mamei părții vătămate R, înscriind la rubrica „expeditor” numele părții vătămate, mandatul fiind trimis din județul Argeș.

Tot din declarațiile părții vătămate R, în noaptea de 12 ianuarie 2000, din ordinul inculpatului B, a fost mutat din locul de parcare situat în fața firmei inculpatului, autoturismul părții vătămate, în vederea disimulării locului în care partea vătămată era sechestrată. Autoturismul a fost identificat de organele de poliție din București, fiind în stare de funcționare.

Din declarațiile părților vătămate coroborate cu probele existente la dosarul cauzei, a rezultat că în perioada în care acestea au fost sechestrare, violențele fizice și morale au fost exercitate timp de mai multe ori pe zi și uneori noaptea, de inculpații I, B, A, S, S, precum și de inculpatul R. În timpul în care părțile vătămate erau lăsate să își revină de pe urma violențelor exercitate asupra lor, erau lăsate să doarmă, paza acestora efectuându-se în ture, zi și noapte, de inculpații S, S și de T, T, P.

și S. În fiecare zi, la violențele exercitate asupra părților vătămate a asistat și inculpata L, aceasta aflându-se în relații intime cu inculpatul S. În momentul indentificării inculpatului I

a fost percheziționat autoturismul acestuia care era condus de martorul G, în interior fiind depistate o vestă antiglonț, trei măști, un pistol cu gaze marca NALTIEB P99 calibru 9 mm, 50 cartușe cu încărcătură iritant-lacrimogenă, un cuțit cu lamă rabatabilă în lungime de 18 cm, un castet telescopic elastic în lungime de 45 cm, toate obiectele găsite aparținând inculpatului I.

La momentul indentificării inculpatului S, acesta și-a declinat o identitate falsă în fața organelor de poliție, afirmând că se numește S și oferind date de stare civilă necorespunzătoare adevărului. Prin

verificarea urmelor dactiloscopice, s-a dovedit adevărata identitate a inculpatului S, datele de stare civilă false oferite de acesta aparținând fratelui său, S

În ce îi privește pe inculpații T și P instanța de fond a reținut că probele administrate în cauză nu pot duce la concluzia vinovăției acestor inculpați, nefiind întrunite elemente constitutive ale infracțiunilor pentru care au fost trimiși în judecată.

S-a apreciat referitor la infracțiunea de lipsire de libertate, prevăzută de art.189 alin.1 și 2 Cod penal reținută prin rechizitoriu în sarcina inculpaților că, prezența acestora la sediul firmei inculpatului B nu s-a datorat intenției la infracțiunile de a lipsi părțile vătămate de libertate.

În speță, celor doi inculpați le-a lipsit reprezentarea că în urma acțiunii sau inacțiunii lor victimele au fost lipsite în mod ilegal de libertate, dorind sau măcar acceptând producerea acestor urmări.

Ca urmare s-a constatat că lipsește intenția de a lipsi părțile vătămate de libertate și s-a dispus achitarea inculpaților pentru cele două infracțiuni de lipsire de libertate în temeiul art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit.d Cod procedură penală.

Același temei al achitării a fost avut în vedere și în ceea ce privește infracțiunea prevăzută de art.323 Cod penal constatându-se, că cei doi inculpați nu au făcut parte dintr-o grupare cu caracter organizat și nu au acționat conform unui program inițiat de inculpatul B

Referitor la inculpatul R prima instanță a apreciat că probele administrate în cauză nu au dovedit cu certitudine participarea inculpatului la săvârșirea infracțiunilor reținute în sarcina sa prin actul de inculpare.

Față de existența unui puternic dubiu care îi profită inculpatului, instanța a dispus achitarea acestuia în baza art.11 pct.2 lit.a raportat la art.10 lit.c Cod procedură penală pentru infracțiunile de lipsire de libertate prevăzute de art.189 alin.1, 2 Cod penal și asociere în vederea săvârșirii de infracțiuni prevăzute de art.323 Cod penal.

Împotriva sentinței penale pronunțată de instanța de fond, au declarat apel Parchetul de pe lângă Tribunalul București, inculpații A, I, S, S, S, L, T, S, B și partea vătămată R criticând-o pentru nelegalitate și nețemeinicie.

Curtea de Apel București a admis apelul Parchetului de pe lângă Tribunalul București, a desființat în parte sentința apelată și rejudecând în fond a înlăturat aplicarea pedepsei complementare prevăzută de art.65 Cod penal pe lângă pedepsele principale rezultante, în cazul inculpaților I, A, S, S, S, L, B, T și S

A aplicat inculpaților I, A, B, S și S pedeapsa complementară a interdicției drepturilor prevăzute de art.64 lit.a, b Cod penal pe câte o durată de 5 ani, iar inculpaților S

L, T și S pe câte o durată de 3 ani, după executarea pedepsei principale stabilite pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art.189 alin.1, 2 Cod penal, urmând ca aceste pedepse complementare să se execute alături de pedeapsa închisorii rezultantă, aplicată în cauză fiecărui inculpat.

Prin aceeași decizie s-a dispus în baza art.189 alin.1, 2 Cod penal cu aplicarea art.13 Cod penal condamnarea inculpatului R la 7 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art.64 lit.a, b Cod penal.

În baza art.323 alin.1 Cod penal instanța de apel l-a condamnat pe inculpat la 3 ani închisoare, urmând ca în baza art.33 lit.a, 34 lit.b Cod penal inculpatul să execute pedeapsa cea mai grea de 7 ani închisoare și 5 ani interzicerea drepturilor prevăzute de art.64 lit.a, b Cod penal.

S-a făcut aplicarea art.71 – 64 Cod penal, iar în baza art.88 Cod penal s-a dedus prevenția pentru inculpatul R de la 3 iunie 2001 până la punerea efectivă în libertate.

S-au respins ca nefondate apelurile declarate de inculpații apelanți și ca tardiv cel formulat de partea civilă R.

Pentru inculpatul I s-a dedus prevenția de la 20 februarie 2000 la zi, iar pentru inculpatul A de la 7 martie 2000 la zi, inculpații apelanți și partea civilă fiind obligați la cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a decide astfel instanța de apel a reținut că este întemeiată critica parchetului referitoare la greșita aplicare a pedepselor complementare, din cuprinsul dispozițiilor art.34 și 35 Cod penal rezultând că pedeapsa complementară trebuia aplicată pe lângă pedeapsa principală și apoi pe lângă cea rezultantă.

Cu privire la motivul de apel referitor la greșita achitare a inculpaților T, P și R s-a constatat că este întemeiată doar critica privind pe inculpatul R, probele administrate în cauză demonstrând că acesta a participat la lipsirea de libertate a părții vătămate R.

Instanța de control judiciar a analizat pe larg probele din coroborarea cărora a rezultat că inculpatul R a participat în intervalul 12 – 19 ianuarie 2000 la transportarea părților vătămate într-o biserică părăsită din cimitirul Giulești – Sârbi și l-a agresat fizic și moral pe partea vătămată R acționând în același mod și în perioada următoare, între 19 ianuarie – 7 februarie 2000.

Probele administrate în cauză au confirmat faptul că același inculpat, R făcea parte din gruparea lui I și A, grupare cunoscută în lumea interlopă ca ocupându-se cu recuperări, motiv pentru care inculpatul B a și apelat la ajutorul acestuia.

Referitor la critica parchetului care viza greșita achitare a inculpaților T și P s-a apreciat ca fiind neîntemeiată, astfel că în mod corect a reținut prima instanță nevinovăția acestora.

Probele efectuate în cauză nu au format convingerea instanțelor că cei doi inculpați au avut intenția să participe la lipsirea de libertate a părților vătămate și că făceau parte dintr-o grupare constituită tocmai pentru a recupera o eventuală sumă de bani sustrasă de aceștia, așa încât s-a constatat că în mod just s-a dispus achitarea acestor inculpați.

Apelul părții civile R a fost respins ca tardiv constatându-se că a fost declarat la data de 12 martie 2002, cu mult peste termenul de 10 zile prevăzut de art.363 Cod procedură penală, în condițiile în care partea civilă a fost prezentă la dezbateri iar sentința s-a pronunțat la 15 februarie 2002.

Apelurile inculpaților au fost apreciate ca nefondate și respinse ca atare, reținându-se că din probele existente la dosar rezultă cu certitudine vinovăția acestora în comiterea infracțiunilor pentru care au fost condamnați.

Împotriva deciziei pronunțate în apel au declarat recurs Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București și inculpații I , A , S , S , S , B , R , S , L și T criticându-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Critica invocată de parchet vizează greșita achitare a inculpaților T și P susținându-se în motivele de recurs că instanțele au comis o gravă eroare de fapt.

În recursurile lor inculpații au reiterat, în esență, criticile din apel, susținând că nu se fac vinovați de comiterea faptelor, iar inculpatul R a solicitat casarea deciziei Curții de Apel București și menținerea sentinței penale pronunțată de prima instanță, considerând că în mod corect s-a dispus prin aceea hotărâre achitarea sa.

Recursul declarat de parchet este întemeiat.

Analizând actele și lucrările de la dosar în raport de critica invocată Curtea constată, că instanțele în mod nejustificat au dispus achitarea inculpaților T și P.

Probele administrate atestă în mod indubitabil că faptele comise de aceștia întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de lipsire de libertate în mod ilegal și asocierea pentru săvârșirea de infracțiuni.

Astfel, inculpații T și P au determinat telefonic pe partea vătămată R să se prezinte la adresa din str. unde a fost sechestrată asigurându-l că nu i se va întâmpla nimic.

Cei doi inculpați au făcut parte din grupul condus de inculpatul B și au participat la lipsirea de libertate a părților vătămate.

Martorul B a declarat că inculpații P și T au primit un telefon, inculpatul B cerându-le să se deplaseze la firma sa pentru a discuta în legătură cu R.

Martora N , concubina părții vătămate R a precizat că acesta din urmă, în noaptea de 11 ianuarie 2000 a primit telefon de la trei persoane și, din discuțiile purtate a înțeles că se numeau A (porecla inculpatului T), M și S , cei trei acuzând pe partea

vătămată R , că ar fi sustras o sumă mare de bani și i-au solicitat să se întâlnească cu ei într-un anumit loc.

A mai susținut martora că ulterior partea vătămată a avut o convorbire telefonică cu D , iar din discuția acestora martora a reținut că inculpatul T îi cerea părții vătămate R să se întâlnească, acuzând-o de furtul unei sume foarte mare de bani.

Martorul D , în depoziția sa a relatat că în scara zilei de 11 ianuarie 2000 și respectiv în dimineața zilei de 12 ianuarie 2000 a primit telefon, în mai multe rânduri de la inculpații I , (zis S), de la A (porecla inculpatului T) și P care, după ce i-au făcut cunoscut că partea vătămată R este la ei i-au cerut să-l convingă să le dea banii furați pentru a înceta agresiunile exercitate asupra acestuia.

Inculpații i-au spus martorului „că îl vor ține pe V la ei” până le va restitui banii, iar dacă nu o va face „îl vor omorî”.

Același martor a mai afirmat că deplasându-se la biroul inculpatului B a aflat de la inculpații P și T că inculpatul plecase împreună cu I și A să-l aducă pe partea vătămată D pentru că V ar fi recunoscut săvârșirea furtului împreună cu acesta.

Pe de altă parte, partea vătămată R a declarat că inculpatul T i-a comunicat telefonic că se află pe str. și în urma convorbirilor telefonice avute cu T și P , părții vătămate i s-a solicitat să se întâlnească cu aceștia și a fost asigurat că nu se va întâmpla nimic și va fi lăsat să plece acasă, dacă se va confirma faptul că nu este el autorul furtului.

Ulterior, partea vătămată R a relatat că s-a dus să se întâlnească cu cei trei la firma inculpatului B unde a fost băgat într-o cameră în care se aflau inculpații A , I , T , P și B , iar apoi a fost luat cu forța și coborât în subsolul imobilului de către inculpatul I . În subsol au coborât și inculpații P și T

În timp ce partea vătămată R era supus agresiunilor fizice, cei doi inculpați T și P au purtat convorbiri telefonice cu martorul D căruia i-au cerut să-l lămurească pe partea vătămată să restituie suma de bani, spunându-i martorului că R este vinovat și va fi reținut până când problema se va rezolva de către ei.

În plus partea vătămată R a relatat că inculpații P și T i-au cerut să facă tot posibilul să-l scoată afară din casă pe D (C) și să stabilească un loc de întâlnire, precizând că pe perioada lipsirii sale de libertate și a celeilalte părți vătămate D , cei doi inculpați au asigurat paza.

Rezultă aşadar din probele analizate că inculpații P și T au avut un rol bine determinat în derularea activității infracționale în ansamblul său, acționând cu intenția manifestată de a lipsi de libertate părțile vătămate.

În mod constant partea vătămată R a relatat cum a fost ademenit de inculpatul T să se deplaseze la sediul firmei inculpatului B, unde se afla și inculpatul P și unde a fost sechestrat și agresat.

Așa fiind este evidentă participarea acestor inculpați la săvârșirea faptelor reținute în sarcina lor prin actul de inculpare, respectiv lipsirea de libertate în mod ilegal a părților vătămate și asocierea pentru săvârșirea de infracțiuni.

Este de observat că sub aspectul existenței infracțiunii de lipsire de libertate este irelevant tratamentul la care este supusă victima și mijloacele pe care le-a folosit inculpatul, fiind suficientă și inducerea în eroare a victimei, așa cum este cazul în speță, respectiv ademenirea acesteia pentru a veni în locul în care a fost ulterior sechestrată.

Sub aspectul laturii subiective, din probele administrate în cauză rezultă fără dubiu că inculpații T și P au avut reprezentarea atât a activității lor infracționale cât și a celorlalți inculpați, în cadrul grupării din care au făcut parte având un rol determinat.

Pentru aceste considerente Curtea constată, că se impunea condamnarea acestor inculpați pentru infracțiunile de lipsire de libertate prevăzută de art.189 alin.1 și 2 Cod penal și asociere pentru săvârșirea de infracțiuni prevăzute de art.323 alin.1 din Codul penal.

Neprocedând astfel instanțele au pronunțat hotărâri nelegale sub acest aspect, ce urmează a fi casate în aceste limite ca urmare a admiterii recursului declarat de parchet.

Se va dispune condamnarea inculpaților la pedepse la a căror individualizare se vor avea în vedere criteriile prevăzute de art.72 Cod penal, Curtea orientându-se spre pedepse situate spre mediu cu executare în regim de detenție.

Urmează ca în baza art.33 lit.a și 34 lit.b Cod penal să se contopească pedepsele aplicate astfel că inculpații vor executa pedeapsa cea mai grea.

Din pedepsele rezultante se va deduce pentru fiecare inculpat timpul arestării preventive, conform art.88 Cod penal.

Referitor la criticile invocate de inculpații recurenți în motivele lor de recurs, Curtea apreciază că acestea sunt neîntemeiate.

În esență, motivele de recurs formulate de inculpații recurenți reiau criticile din apel, iar recursul declarat de inculpatul R vizează greșita sa condamnare de către instanța de apel, pentru fapta pe care nu le-a comis și la care susține că nu a participat.

Verificând hotărârile pronunțate în cauză, în raport de criticile invocate cât și din oficiu în limitele prevăzute de art.385⁹ alin.3 Cod procedură penală Curtea constată, că probele administrate și analizate pe larg de instanțele de fond și de

apel dovedesc fără dubiu vinovăția inculpaților și gradul de participare a fiecăruia dintre aceștia la săvârșirea faptelor reținute în sarcina lor și pentru care în mod corect instanțele au dispus condamnarea.

Așa fiind reluarea și reanalizarea acestor probe nu se mai impune, instanța de apel înlăturând motivat apărările inculpaților făcând trimitere la probele administrate și la legătura dintre acestea.

Referitor la susținerea recurentului I în sensul că în perioada când s-au comis faptele s-ar fi aflat într-o altă localitate, în compania unei prietene, relevante sunt declarațiile martorilor P și B

Astfel, martora P după ce a relatat împrejurările în care l-a cunoscut pe inculpatul I și a petrecut împreună cu acesta câteva zile a declarat că „în ziua de 14 sau 15 ianuarie 2000 a fost sunată de inculpat care i-a cerut ca în cazul în care va fi întrebată de poliție să spună că a fost împreună cu el la cota 1400 în perioada 11 – 13 ianuarie 2000”.

În continuare martora a declarat că „nu poate face această afirmație deoarece este neadevărată, în acea perioadă aflându-se acasă împreună cu părinții săi”.

Același aspect este confirmat și de martorul B care în declarația de la filele 245-247 dosar urmărire penală a precizat că „într-o discuție ulterioară pe care a purtat-o cu S (porecla inculpatului I

V) i-a spus că și-a aranjat un alibi, în sensul că în seara când a fost adus, inculpatul apare ca fiind cazat în Sinaia”.

Sunt relevante așadar, declarațiile acestor martori, sub aspectul alibiului prezentat de recurentul I, astfel încât Curtea apreciază că în mod justificat instanțele l-au înlăturat, reținând vinovăția inculpatului.

Cât privește susținerile recurentului R le constată ca fiind neîntemeiate.

Părțile vătămate și martorul B au relatat că inculpatul R a făcut parte din grupul celor care încercau să recupereze banii de la partea vătămată R. Partea vătămată R l-a descris pe inculpatul R (poreclit D) despre care a declarat că l-a agresat fizic și moral susținând constant că o altă persoană pe nume „P.” l-a salvat din mâinile acestuia.

A mai relatat partea vătămată că în timp ce se afla în biserica părăsită, unde au fost transportați, a fost agresat de inculpatul R care a participat la lipsirea sa de libertate în perioada 19 ianuarie – 7 februarie 2000.

Dealtfel inculpatul R era un cunoscut al inculpatului B participând împreună și cu alte ocazii la „reglarea unor conturi”.

Referitor la afirmația aceluiași recurent că în faza urmăririi penale nu a fost citat și nu i s-a luat vreo declarație este de observat că inculpatul s-a sustras urmăririi penale, fiind dat în urmărire generală, astfel încât nu a fost posibilă audierea sa în acea fază.

În aceeași situație, de a se sustrage atât de la urmărirea penală cât și în plus de la judecată se află și inculpatul recurent B

Dealtfel și în fața instanței de recurs apărătorul inculpaților deși a invocat o lipsă de procedură cu recurentul a învederat instanței că nu cunoaște și nu poate indica adresa la care se află inculpatul și nici motivele pentru care acesta nu a revenit în țară pentru a participa la procesul despre care are cunoștință.

A mai precizat apărătorul că inculpatul B deși a fost inițial arestat de poliția belgiană ulterior a fost pus în libertate.

Față de această situație Curtea constată, că în mod legal instanțele au dispus citarea inculpatului la ultimul domiciliu cunoscut și prin afișare conform dispozițiilor art.177 Cod procedură penală.

Dealtfel atitudinea procesuală a recurentului, de a se sustrage urmăririi penale și cercetării judecătorești nu ar putea fi interpretată ca o lipsă de procedură, nefiind posibil ca acesta să invoce în favoarea sa propria culpă.

Pentru motivele arătate Curtea apreciază ca neîntemeiate recursurile declarate de inculpați, pe care le va respinge ca atare conform art.385¹⁵ pct.1 lit.b Cod procedură penală și îi va obliga pe aceștia la plata cheltuielilor judiciare către stat în temeiul art.192 alin.2 Cod procedură penală.

În ce privește recursul declarat de parchet, acesta va fi admis dispunându-se condamnarea inculpaților T și P pentru considerentele reținute.

PENTRU ACESTE MOTIVE ÎN NUMELE LEGII DECIDE:

Admite recursul declarat de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București împotriva deciziei penale nr.433/A din 5 iulie 2002 a Curții de Apel București – Secția a II-a penală, privind pe inculpații T și P

Casează decizia penală sus-menționată și sentința penală nr.105 din 15 februarie 2002 a Tribunalului București – Secția a II-a penală, numai cu privire la greșita achitare a inculpaților T și P, dispoziție pe care o înlătură și, rejudecând cauza:

- în baza art.189 alin.1 și 2 din Codul penal condamnă pe inculpații T și P pentru săvârșirea infracțiunii de lipsire de libertate în mod ilegal la câte două pedepse de câte 7 ani închisoare fiecare și 5 ani interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art.64 lit.a și b din Codul penal;

- în baza art.323 alin.1 din Codul penal condamnă pe aceiași inculpați pentru săvârșirea infracțiunii de asociere pentru săvârșirea de infracțiuni, la câte o pedeapsă de **3 ani închisoare** fiecare.

În baza art.33 lit.a – 34 lit.b contopește pedepsele aplicate inculpaților T și P în pedeapsa cea mai grea, urmând

ca fiecare inculpat să execute în final *7 ani închisoare* și *5 ani* interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art.64 lit.a și b din Codul penal.

Face aplicarea prevederilor art.71, 64 din Codul penal.

Constată că inculpații T și P au fost arestați preventiv, de la 26 mai 2001 la 26 iulie 2001 și deduce această perioadă din pedeapsa rezultantă pentru fiecare inculpat.

Mentine celelalte dispoziții ale hotărârilor.

Respinge, ca nefondate, recursurile declarate de inculpații I

A, S, S, S, B, R, S, L și T împotriva aceleiași decizii penale.

Compută arestarea preventivă pentru inculpații I și A: de la 20 februarie 2000 la zi.

Obligă pe fiecare inculpat la câte 1.000.000 lei cheltuieli judiciare către stat.

Pronunțată în ședință publică, azi 13 octombrie 2003.

LumeaJustitiei.ro